

Danmark uretfærdig, men det gælder måske også noget af det, vi så villigt tror om de andre lande.

Når man hørte hr. Frank Dahlggaard her fra talerstolen, så man jo for sig nordboerne som det ærlige og redelige folkeslag, der nu skulle opdrage og løfte Europas øvrige folkeslag op til vort høje niveau. Tænk, hvis englændere og tyskere og hollændere og belgiere osv. skulle høre på det. Det kunne jo også være, at en enkelt syd-europæer var lige så ærlig som hr. Frank Dahlggaard. Det forekommer faktisk. Deres kultur er anderledes, og deres forhold til det offentlige er måske også anderledes. Jeg vil blot her advare mod den selvgothed og den naivitet og også den manglende vilje til at ville de midler, der kan løse problemet, som præger den danske debat.

Det fælles problem i alle europæiske lande er, at det er ræve, der vogter gæs; 80 pct. af problemerne skyldes landenes egen manglende kontrol, og jeg er glad for det, der står i den sidste pind – i den i øvrigt umådelig lange dagsorden, som man tilmed skal have læst op to gange – at spørgsmålet om overholdelse af EU-forpligtelserne indgår i regeringskonferencen i 1996.

I den forbindelse vil jeg gerne som afslutning på debatten spørge udenrigsministeren: Har regeringen og regeringspartierne også tænkt sig ved regeringskonferencen at gå ind for de midler, som kan løse problemet? For det er jo bl.a. det fodslæbende Danmark, som ikke har villet give EU de midler, der skal til for at løse dette problem. Vil udenrigsministeren, hans parti, hans regering og de øvrige regeringspartier tage dét alvorligt at give de fælleseuropæiske institutioner de midler, der skal til, for at vi for alvor kan holde dem fast på, at de penge, de udbetalinger, skal gå til de formål, de er tiltænkt?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg har i formiddagens løb ikke kunnet lade være med at mindes en gammel historie om bonden, der havde været til gudstjeneste. Da han kom hjem, blev han spurgt om, hvad der var sket i kirken. Jo, præsten havde jo talt. Hvad havde han talt om? Jo, det var om synden. Hvad sagde præsten om synden? Jo, den var han nærmest imod.

Sådan er det også her i formiddag. Jeg har observeret, at det her med svig, er de fleste nærmest imod – og det gælder såmænd også hr. Keld Albrechtsen, og det er jo interessant. Men hr. Keld Albrechtsen har et tillægsproblem: Han

er ikke alene imod synd, han er også imod Maastricht-Traktaten, og derfor kan han ikke helt og fuldt være imod synden, hvis det omfatter anvendelse af Maastricht-Traktatens midler. Derved opstår der et – skal vi sige – dialektisk problem for hr. Keld Albrechtsen, som han endnu ikke har været i stand til at løse tilfredsstillende.

Jeg skylder svar på et par af de sagsforhold, som har været inddraget.

Først om Air France. Den danske regering har besluttet, at vi intervenserer i sagen med henblik på annullation af Kommissionens afgørelse. Lad mig i al stilfærdighed sige til dem, der har talt så stærkt for, at den danske stat skulle slå om sig med sagsanlæg, at det har den danske stat aldrig gjort. Jeg mener, at man skal anvende muligheden for direkte sagsanlæg mod andre medlemslande med stor, stor varsomhed.

Om de italienske mælkekvoter. Danmark var imod den løsning, der blev fundet. Vi stemte imod den, vi ytrede os aktivt imod løsningen, men den blev vedtaget, og det må vi selvfølgelig lægge til grund. Det betyder, at vi så senere i dag kan behandle det beslutningsforslag om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter, der løser EU's indtægtsproblem i perioden fra 1994 til 1999.

Jeg vil gerne sige til den kritik, der har lydt fra en enkelt ordfører mod den fra januar 1993 nye kommissær på området, at jeg ikke finder kritikken berettiget. Lad mig minde om, at der her for få dage siden indledtes en meget stor bødesag fra Kommissionens side imod virksomheder inden for cementindustrien. Jeg skal ikke tage stilling til, om det er berettiget eller ej, sagen vil gå sin gang, men jeg synes ikke, det vidner om mangel på vilje hos den nye kommissær til at gøre noget ved sagerne.

Jeg må helt afvise fru Anne Birgitte Lundholts kritik af, at vi ikke skulle have foretaget nogen opfølgning på Sutherlandrapporten. Tværtimod sørgede vi for i første halvår af 1993 aktivt at følge op på rapporten.

Til fru Charlotte Antonsen vil jeg sige, at når jeg nævnte den italienske Francovich-sag, var det ikke for at pille en tilfældig sag ud af bunken, men for at finde en sag, som så klart dokumenterer Domstolens holdning over for et af de i øvrigt – og jeg håber, at hr. Keld Albrechtsen bemærker dette – store lande inden for EF, hvor det bliver slået fast, at en medlemsstat kan ifalde erstatningsansvar for manglende gennemførelse af direktiver. Det er en ledende dom, som viser